

(221. 35.)

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG.

(Ingezonden bij brief van 28 December 1914.)

De wetsontwerpen tot naturalisatie van M. H. HENDRIXX, weduwe van L. J. NELLISSEN, en vijftien anderen, hebben, behoudens ééne enkele uitzondering, alle betrekking op personen, die reeds vóór den oorlogstoestand een verzoek om naturalisatie indienden. Ook de ondergeteekende is van meening, dat er geen aanleiding bestaat ten aanzien van deze verzoeken eene andere gedragslijn te volgen dan tot dusver.

De eenige uitzondering betreft eene persoon, die blijkens het bericht van den officier van justitie bij de arrondissementsrechtbank te Zwolle reeds sedert 1887 ten huize eener Nederlandsche familie hier te lande inwoont. Van deze persoon zal dus wel mogen worden aangenomen, dat nauwe banden haar aan Nederland binden, zoodat ook te dien opzichte tegen hare naturalisatie geen bedenking behoeft te rijzen. Doch ook meer algemeen gesproken is de ondergeteekende van oordeel, dat de tegenwoordige omstandigheden geen aanleiding geven in belangrijke mate af te wijken van de vóór den oorlog ten aanzien van de beoordeeling van naturalisatie-aanvragen gevolgde gedragslijn.

Wel wordt thans met bijzondere zorg overwogen, of tegen eene gevraagde naturalisatie bezwaar bestaat met het oog op de veiligheid van den Staat.

In het meerendeel der gevallen zou zeer bezwaarlijk een antwoord kunnen worden gegeven op de vraag, welke drijfveeren iemand bewegen tot het verzoeken van naturalisatie. Mogen het al somtijds ideëele motieven zijn, die hiertoe leiden, in de meeste gevallen zullen wel overwegingen van meer materieelen aard den doorslag geven. Een feit is het, dat sedert 1 Augustus van dit jaar het aantal ingekomen verzoeken om naturalisatie dat van normale tijden aanmerkelijk overtreft, en het zal wel met zekerheid mogen worden aangenomen, dat de vrees voor uitzetting hierbij eene groote rol heeft gespeeld. Doch hieruit mag niet worden afgeleid, dat deze verzoeken uitgaan van personen, die minder gewenschte elementen zouden vormen in het Nederlandsch Staatsverband. Evenals in normale tijden zijn er onder de verzoekers velen, die reeds sedert lange jaren in Nederland zijn gevestigd.

Omgekeerd is het in normale tijden geen uitzondering, wanneer een verzoek om naturalisatie wordt gedaan door iemand, die ternauwernood kan voldoen aan het bepaalde bij

het tweede alternatief van artikel 3, 2°, van de wet op het Nederlandschap en het ingezetenschap.

Waar de wet zekere zeer bepaalde kenmerken stelt, waaraan iemand moet voldoen om voor naturalisatie in aanmerking te kunnen komen, schijnt het minder gewenscht deze eischen buiten de wet om te verzwaren. Dat aan de vereischten van de Nederlandsche wet zooveel gemakkelijker zou kunnen worden voldaan dan aan die van vreemde wetten, kan niet worden toegegeven.

Reeds vroeger — Nota naar aanleiding van het Verslag ten aanzien van de wetsontwerpen tot naturalisatie van J. J. E. BROCKMÖLLER en 6 anderen (Bijlage tot de Handelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal, 1913—1914, 293, n°. 17) — gaf de ondergeteekende als zijne meening te kennen, dat bij gewone naturalisatiën (in tegenstelling met die van artikel 4 der wet op het Nederlandschap en het ingezetenschap) niet in elk bijzonder geval het bewijs mag worden gevorderd, dat de naturalisatie strekt ter bevordering van het belang van den Staat, doch dat het in het algemeen in het belang van den Staat moet worden geacht, dat personen, die zich duurzaam hier te lande hebben gevestigd en zich hier een bestaan hebben verworven, ook de Nederlandsche nationaliteit deelachtig worden. Ongetwijfeld weegt nu juist de vrees voor uitzetting het zwaarst bij die personen, die zich hier te lande eene gevestigde positie hebben verworven. Wanneer dezen eerst thans overgaan tot het verzoeken van naturalisatie, doen zij dit in het bewustzijn daarmede te herstellen een gepleegd verzuim. De ondergeteekende vindt geen aanleiding op deze vroegere nalatigheid eene strenge straf te stellen door het verzoek van de hand te wijzen, indien overigens na nauwlettend onderzoek van bezwaren niet gebleken mocht zijn.

Al is de naturalisatie eene gunst, hetgeen de ondergeteekende ten volle beaamt, dan toch is hij van meening, dat het de voorkeur verdient dit gunstbetoon te verleen met vrijgevig, schoon voorzichtig vertrouwen.

Volgens mededeeling van den Minister van Buitenlandsche Zaken zijn de twee verklaringen betreffende de naturalisatieaanvraag van G. N. E. WISSING wel is waar afkomstig van het consulaat-generaal te Smyrna, maar zijn zonder twijfel niet opgemaakt door den consul-generaal aldaar (de verklaring n°. 698 van 1907 is ondertekend door den toenmaligen waarnemer van den post). Het tegenwoordige personeel van het consulaat-generaal, alsmede de vroegere vice-consul, de heer A. O. VAN LENNEP, behooren tot de sedert langen tijd in Klein-Azië gevestigde Nederlandsche families en zijn de Nederlandsche taal niet voldoende machtig om haar voor officieele verklaringen te bezigen. Waarschijnlijk is het daaraan te wijten, dat de verklaringen niet in onze taal maar in het Fransch, zijnde de aldaar het meest gebruikelijke Westersche taal, zijn gesteld.

Intusschen zal er voor het vervolg naar gestreefd worden, dat de verklaringen van het consulaat-generaal te Smyrna, welke in Nederland moeten dienst doen, zooveel mogelijk in onze taal worden gesteld.

De Minister van Justitie,

B. ORT.